

OSTRAVAN.CZ

1. Herečka Andrea Gabrišová: Mám ráda rozmanitý repertoár. Muzikál Kočky je specifický svou náročností

27.02.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: NDM (2)

Když vyjedete na Slovensko, není to pro vás obtížný přerod? Slovensky hrát a zpívat pro děti, pak se vrátit do Čech a zahrát vážnou kládu v češtině?

Je to těžké. A to se mi stala ještě taková věc, když jsme hráli muzikál Kočky v Bratislavě, ale zároveň i Kočky v Ostravě, tak jsem to v rámci dvou týdnů hrála na obou místech. A tím, jak jsou ty jazyky hodně podobné, něco se přeložilo, něco zůstalo, takže to byl ten pravý hardcore.

Copak by to byl takový problém odehrát to na Slovensku v češtině?

(smích)... Asi by trochu koukali diváci i kolegové. Tím, jak žiju v Česku, se snažím mít skvělou češtinu, a vždycky když se vrátím na Slovensko a jsem tam pár dní, tak si musím nejdřív dávat pozor na český přízvuk, a když se vracím do Čech, tak zase nechat slovenštinu na východě.

Musím ale říct, že češtinu máte famózní. Kdybych nevěděl, odkud pocházíte, tak bych nevěřil, že jste Slovenka.

Mockrát děkuju! V Praze mě občas tipují, že jsem z Moravy, ale ne ze Slovenska. Mně to vlastně i lichotí, protože taková ta pražská čeština pro mě není moc hezká.

V Ostravě momentálně působíte v pěti muzikálech. Máte k některé z těch inscenací osobní vztah? Je některá vaše nejmilejší?

Jako první mě asi napadnou právě Kočky, protože to bylo moje ostravské poprvé. Režirovala to Gábina Petráková, se kterou jsem právě spolupracovala na Kočkách už v Bratislavě. Ten muzikál je strašně specifický, zkoušeli jsme ho dlouho, takže jsme si tam vytvořili velmi silnou kočičí smečku. Obecně to mám ale v Ostravě moc ráda profesně i lidsky a všechny inscenace mě baví. I když na druhé místo bych dala Květiny pro paní Harrisovou. V Ostravě totiž do mě vložili velkou důvěru, protože jsem tam vlastně vplula jako záskok za kolegyni, která onemocněla, a zájem byl, aby se to hrálo dál. Měla jsem tedy na nazkoušení jen tři týdny. Ptali se, jestli si na to troufnu, já kývla, dostala jsem noty a myslela jsem, že se zblázním, protože je to po hudební stránce nejtěžší věc, kterou jsem kdy zpívala.

Ale zvládla jste to!

Naštěstí snad ano. (smích)

V kostýmu z muzikálu Kočky. (Foto: archiv A. G.)

Rád bych se vrátil k těm Kočkám. V čem je to pro vás specifický muzikál?

V Kočkách je skutečně náročný tanec, ale hlavně je tam právě ta kočičí pohybová stylizace. Nikdy tam nejste sám za sebe jako člověk, pořád jste na čtyřech a nemůžete z toho vypadnout. Je to nesmírně fyzicky náročné. V Ostravě už teď hrajeme Kočky třeba jednou, dvakrát do měsíce a nevím, jak to mají ostatní kolegové, ale pro mě to znamená, že se musím udržovat ve formě, jinak bych to jednoduše nedala v takové kvalitě, jak bych chtěla, a neudýchala bych to. Proto mám doma rotoped a chodím na různá cvičení. Lidi by totiž měli vidět až ten finální produkt, který by měl působit velmi jednoduše. Nesmíme být na jevišti těžkopádní. To je asi celkově můj cíl v muzikálu, aby na diváky nepůsobil úmorně. A ještě bych ráda dodala, že v Kočkách máte na sobě ten kočičí kostým s chlupama a ocasem, ve kterém je velké vedro, k tomu výrazné líčení, takže po nějaké době barva začne stékat do očí. V tom je asi specifikum Koček, i když je spousta dalších náročných muzikálů.

Na Kočkách jste s Gabrielou Petrákovou spolupracovala už i v Bratislavě. Mnohdy se stává, že režiséři mají tendence inscenace opakovat ve stejném kabátě a trochu si je "vykrádat". Jak je to v případě Koček? Jsou si hodně podobné ty z Ostravy a Bratislavy? Jsou úplně jiné. Obecně se dá říct, že Kočky jsou pro diváky spíše show než dějový příběh jako takový. Jsou tam různé metafory a emoce. Děj není tak ucelený jako u jiných muzikálů a dovolím si říct, že tedy jediné, co mají Kočky Gábiny Petrákové společné v Bratislavě i v Ostravě, je to, že se snažila vytáhnout mnohem více samotný příběh a vztahy, aby celá inscenace byla pro diváka lépe uchopitelná a nešlo jen o jakousi hezkou podívanou. Jinak jsou prostředí i choreografie zcela odlišné, což je vlastně takové to gró. A tady možná hledíme další specifikum Koček, že režisér a choreograf jsou tady prakticky na velmi podobné úrovni, což taky nebývá u muzikálů zvykem.

Muzikálový herec jako takový by měl být vlastně obojživelníkem a zvládat na jevišti takřka vše. Činohra vás neláká?

Co by ne! Tímto zdravím všechny režiséry (smích)... Je mi vždycky velmi líto, když někteří operní pěvci nebo činoherci opovrhují muzikálem, případně se o něm nepěkně vyjadřují. Osobně si myslím, že pokud muzikál není tím nejnáročnějším žánrem, tak je určitě mezi nejnáročnějšími, protože muzikálový herec by měl umět zpívat, tančit i hrát. Jednu z těch složek může mít dominantní, ale musí zvládat vše. Doba se posouvá. I v opeře už je větší tlak na herectví jako takové, ale to jsem se trochu zakecala. Co se týče činohry, myslím, že je těžší se tam dostat zejména na Slovensku, když nemáte VŠMU, tak skoro není šance. Divadla tam málokdy dělají nějaké otevřené konkurzy do činoherních souborů. V Česku je to také spíše výjimečné, ale děje se to. Tím, že jsem Slovenka, tak vnímám i řeč jako hendikep, a i když se snažím mluvit co nejlíp česky, tak to vzadu v hlavě prostě mám. Přiznám se, že mi činohra chybí, protože na konzervatoři jsme dělali i činoherní věci a já mám ráda repertoár rozmanitý.

Jako Eliška v muzikálu Harpagon je lakomec? (Foto: Kristýna Junková)

V muzikálu Harpagon je lakomec? vás režiroval umělecký šéf činohry **NDM** Vojtěch Štěpánek, tak tam asi byl prostor "vyblbnout se" činoherně, že?

Je to tak. S Vojtou Štěpánkem to byla super spolupráce a tam jsem skutečně zakusila po delší době nějaké větší činoherní sousto,

takže mě to moc bavilo.

Možná překvapíme některé diváky **NDM** informací, že jste začínala v televizních show, ať už to byl Robin Hood: Cesta ke slávě nebo Česko Slovensko má talent. Nutno dodat, že jste tam soutěžila úspěšně. V Robinu Hoodovi, kde hledali hlavní tváře připravovaného muzikálu, jste byla ve finále, v Česko Slovensku má talent v semifinále. Holdujete takovým televizním formátům?

Vůbec ne! Děkuji, že to říkáte, že jsem tam byla úspěšná, já bych to asi nedokázala, protože mi to nejde přes pusku. V Robinu Hoodovi jsem to zvládla na sedmnáctiletou holku se ctí, řekla bych. Měla jsem obrovskou trému, kterou pocituji stále, ale to není na škodu. Zdravá tréma je potřeba, ale nesmí člověka svazovat. V Robinovi byli všichni soutěžící starší, takže nechci říct, že jsem byla mimo kolektiv nebo outsider, ale byla jsem prostě mladé slovenské ucho, které se ve finále ocitlo nějakým zázrakem. V talentu jsem zase semifinále vykopávala ten live večer. Byla to velká škola. Co se týče toho Robina, abych se přiznala, tak důvod, proč jsem do toho šla, si už nevybavím, řekla bych, že mě k tomu dokopala moje učitelka zpěvu, která je skvělá a dodnes ji ráda navštěvuji, když jsem zrovna na Slovensku. Nešla jsem tam ani s tím, že jsem exhibicionistka, asi jsem se přihlásila i kvůli zviditelnění se, ale znovu už bych to absolvovat nepotřebovala.

Málo se o vás ví, že dabujete reklamy a dokonce v češtině, což je jasný důkaz toho, že můj úsudek o vaší skvělé češtině nebude úplně scestný. V čem je to největší fuška?

Ano, dělám primárně voice overy reklam, ať už to byla Kofola, Snickers nebo Gorenje. Je toho hodně, protože už to dělám řadu let. Dabing reklam je pochopitelně něco jiného než dabing nějakých šílených a nekonečných seriálů. Na Slovensku jsem si zkusila dabovat telenovelu a to je fakt těžké řemeslo. Frčí to, na reklamy je mnohem více času. Navíc se někdy v reklamách i zpívá, což je pro mě výhodou. Někdy se stane, že se reklama namlouvá česky i slovensky, stává se to tedy výjimečně, ale děje se to. Párkrát jsem ale taky dabovala pro Disneyho a je neskutečné, jak si hlídají své nové filmy. Aby náhodou něco neproniklo ven dřív, tak vlastně dabujete černou plochu a je tam vidět jen obličej, který zrovna máte namlouvat, jinak opravdu nevidíte vůbec nic. A tohle už je podle mě šílený příklad dabingu.

V muzikálu Květiny pro paní Harrisovou s H. Fialovou. (Foto: A. Živnůstka)

Nechci nějak výrazně zabřednout do vašeho osobního života, protože od toho tady nejsme, ale není to zase tak dávno, co jste oznámila, že máte partnerku, teď už jste v registrovaném partnerství, máte i dvouletého synka. Umělecká sféra je v tomto ohledu více otevřená. Setkala jste se ale s nějakým nepochopením po coming outu?

Pamatuju si, že když jsem si začala být jistá svou orientací, nejvíc jsem řešila, aby to nevypadalo, že chci být díky tomu zajímavá. A reakcí jsem se samozřejmě bála, to vám asi řekne každý, kdo to řeší. I proto jsme s Terezou strašně dlouho nedávaly žádné rozhovory, ani fotky na sociální síť. Protože se vždycky může najít někdo, kdo si rád rýpne nebo má poznámku, která bolí. Ale už mi není dvacet. Ve třiceti naštěstí vím, co chci, mám nastavené životní hodnoty a i to sebevědomí se trochu posouvá, takže třeba komentáře na internetu nečtu. Mile mě každopádně po coming outu překvapilo, že existuje spousta lidí, kterým je v dobrém smyslu slova jedno, s kým a jak žiju, neřeší to. Další známí a neznámí lidé nám fandí. A některým jsme dokonce pomohly změnit názor. V Ostravě mám třeba jednoho fanouška, který na Instagramu zjistil, že jsme dvě mámy. A napsal mi, že děkuje, protože jsem mu otevřela oči, že i taková rodina je normální a šťastná. I takové věci se dějí, jsem za to moc ráda.

Nepřemýšlely jste tedy s partnerkou, že se budete snažit třeba skrze sociální síť ukázat, že i homosexuální pár dokáže plnohodnotně a láskyplně vychovat dítě?

Zatím to tak nechceme dělat cíleně, ale já to vlastně tak trochu dělám, protože jsem hodně aktivní třeba na Instagramu, kde normálně dáváme fotky i s malým. Tohle má každý rodič nastaveno jinak, já si myslím, že to není nic špatného, třeba nám to jednou vyčte, až bude velký, já doufám, že ne. Prostě se neskrýváme, ale násilně svůj život rozhodně nedemonstrujeme, asi takhle bych to definovala.

Ve chvíli, kdy jste šla s pravdou ven, kolik ubylo ctitelů a fanoušků?

(smích) To by mě taky zajímalo. Já vlastně nevím, jestli jich ubylo, mnozí to podle mě neřeší. Ale vy jste mi strašně nahrál, protože já, když jsem hrála Julii a ještě nikdo nevěděl, jak to mám, tak jsem vlastně prožívala svůj malý coming out, protože jsem si říkala, že by mi diváci v životě neuvěřili, jak jako Julie miluju Romea, kdyby věděli, že jsem vlastně na holky. Dneska už vím, že to bylo iracionální, ale tenkrát někdy před osmi lety jsem to hrozně prožívala.

Kým by byla Andrea Gabrišová, kdyby nebyla herečkou?

Umím si představit asi více věcí, které bych dělala. Odmalička jsem byla sportovně založená a pohybově nadaná, takže si myslím, že bych asi byla sportovkyně, případně bych šla úplně jiným směrem a nějak bych chtěla pomáhat lidem, nevím, jestli bych úplně měla národu na medicínu, ale ráda bych pracovala s dětmi nebo byla třeba fyzioterapeutkou, něco takového.

URL | <https://www.ostravan.cz/77703/herecka-andrea-gabrisova-mam-rada-rozmanity-repertoar-muzikal-kocky-je-specificky-svou-narocnosti/>

« zpět na začátek